

ЕКОНОМІЧНА ІНТЕГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЕС У ВИРІШЕННІ ГЛОБАЛЬНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ СУЧАСНОСТІ

Глотова Анастасія Андріївна,

студентка 2 курсу факультету міжнародних економічних
відносин та туристичного бізнесу,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
hlotovaan01@gmail.com

Вакуленко Ольга Іванівна,

студентка 2 курсу факультету міжнародних економічних
відносин та туристичного бізнесу,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
olyalike2013@gmail.com

В теперішній час глобальні проблеми людств займають значне місце і знаходяться у центрі уваги міжнародних організацій, країн, регіонів та інших політичних акторів. Немає сумнівів, що розв'язання цих проблем є необхідним для подальшого життя людей на планеті Земля. В даний час до глобальних проблем належать: демографічна, енергетична, продовольча, екологічна, війни та миру, проблема нерівності та дисбалансу в розвитку різних країнах, регіонах тощо. Дослідження цих питань дозволити прийти до висновку, що вони тісно пов'язані між собою, особливо енергетичні та сировинні питання, демографічна та продовольча проблеми, екологічна та демографічна.

В умовах інтеграційних процесів екологічні проблеми набувають глобального масштабу і потребують уваги та концентрації зусиль усього світового співтовариства. ЄС вважає, що екологічні проблеми є однією з найбільш значущих проблем, що хвилюють людину в сучасному світі. Завдяки динамічному розвитку

новітніх технологій та машинобудування екологічні умови швидко погіршуються. Тому ЄС прагне запобігти шкоді навколишньому середовищу шляхом екологічних досліджень, більш свідомого використання природних ресурсів та боротьби із забрудненням повітря. Охорона навколишнього середовища є одним із пріоритетних напрямків діяльності ЄС. Організація володіє широкими можливостями в галузі охорони навколишнього середовища [1, с. 180; 2, с. 152].

Процес розробки екологічної політики ЄС поділяється на п'ять етапів:

Перший етап (1957-1971) характеризується відсутністю правоздатності ЄС у галузі навколишнього середовища. Не вважаючи на відсутність загальної політики у цій галузі протягом цього періоду, інституції ЄС все ще готуються до розширення своєї діяльності, застосовую екологічно чистий спосіб виробництва.

Другий етап (1972-1985) характеризується реалізацією первинних заходів з охорони навколишнього природного середовища в країнах ЄС, появою першого плану дій на місцях та початковим формулюванням екологічних норм. У 1972 р.

Третій етап (1986-1991) включає близько 200 законів (були прийняті у 1972 році), що регулюють промислові відходи, забруднення води та повітря.

Четвертий етап (1992-2002) стосується удосконалення соціальної та екологічної політики. Загалом, цей проміжок часу окреслює основні рамки поточної екологічної політики ЄС.

П'ятий етап (з 2003 року по теперішній час). В останні роки екологічна діяльність ЄС проводиться відповідно до екологічних повноважень, які нерозривно пов'язана з іншими сферами діяльності ЄС. На цьому етапі ЄС вдосконалює свою правову базу щодо охорони навколишнього середовища [3, с. 145].

Важливим фактором реалізації екологічної політики в Європі є включення екологічних питань до проекту Конституції ЄС, незважаючи на те, що факти були відкинуті референдумами багатьох великих країн-членів ЄС. Але ЄС не буде ігнорувати екологічні проблеми, а спробує розв'язувати цю проблему за

допомогою інших видів інтеграції. Новий шлях інтеграції в суспільство до покращення навколишнього середовища починається з правоздатності довкілля, що започаткувало нову тенденцію в межах ЄС. Подальший розвиток цієї інтеграції призвів до екологічної конкурентоспроможності, а саме до положень Договору про ЄС [4, с. 70].

Таким чином, можна зробити висновок про те, що стратегічною метою сучасної інтеграційної політики ЄС у вирішення глобальної екологічної проблеми сучасності є збереження природних екосистем, покращення здоров'я населення і демографічної ситуації, забезпечення екологічної безпеки і підвищення рівня життя та здоров'я населення.

Список використаних джерел:

1. Хван Т. А. Экологические основы природопользования. Москва: Издательство Юрайт, 2017. 319 с.
2. Шевчук В. Я. Екологічне управління. Київ: Либідь, 2004. 432 с.
3. Громадська Н. А. Основні напрямки політики Європейського Союзу. *Вісник СевДТУ*. Севастополь, 2009. С. 140–162.
4. Дубовик О. Л. Реализация принципов европейского экологического права. *Политика и общество*. Москва, 2004. С. 68–73.

Науковий керівник: Алексєєва Тетяна Іванівна, доцент кафедри туристичного бізнесу та країнознавства Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, канд. екон. наук, доцент.